ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Michala Jantoše a soudkyň Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Markéty Fialové ve věci

žalobce: **Ing. M. H.**
X
zastoupen advokátem Mgr. Karlem Lažou
sídlem Stará cesta 676, 755 01 Vsetín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2024, č. j. KUOK 41014/2024

takto:

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 27. 3. 2024, č. j. KUOK 41014/2024, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 33 611,40 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci

1. Městský úřad Mohelnice (dále „stavební úřad“) nařídil žalobci podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), odstranit stavbu „mobilní dům W. G. 33“ z pozemku parc. č. X v k. ú. X, a to do dvou měsíců ode dne právní moci rozhodnutí o nařízení odstranění stavby. Podle stavebního úřadu je mobilní

dům výrobkem plnícím funkci stavby, a vyžadoval proto ke svému umístění rozhodnutí stavebního úřadu, které ale vydáno nebylo.

2. Žalovaný ve výroku specifikovaným rozhodnutím zamítl žalobcovo odvolání a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

3. Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou krajský soud rozsudkem ze dne 15. 1. 2025, č. j. 65 A 44/2024-34 zamítl. Ke kasační stížnosti žalobce ale Nejvyšší správní soud (dále „NSS“) rozsudkem ze dne 15. 10. 2025, č. j. 8 As 20/2025-58 rozsudek krajského soudu zrušil, neboť dospěl k závěru, že krajský soud podstatným způsobem doplnil, resp. modifikoval právní a skutkové závěry, na kterých byla založena rozhodnutí správních orgánů, čímž nepřípustně činnost správních orgánů nahradil.

B) Shrnutí podání účastníků

Žaloba

4. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost. Správní orgány podle žalobce nezdůvodnily, proč označily mobilní dům za stavbu, neprovedly k tomu jakékoliv dokazování a nezkoumaly naplnění podmínek pro označení objektu za stavbu, resp. výrobek plnící funkci stavby, v rozporu s judikaturou se nevypořádaly s tím, zda je mobilní dům umístěn na pozemku pouze dočasně jako movitá věc, nebo trvale či dlouhodobě, zda se jako stavba užívá, a zda se tedy jedná o výrobek plnící funkci stavby. Podle žalobce není předmětný mobilní dům stavbou v užším slova smyslu (spojenou se zemí pevným základem) a za výrobek plnící funkci stavby jej bylo možné označit jen v době, kdy byl umístěn na pozemku parc. č. XA, byly k němu přistavěny terasy a byl jako stavba užíván, nikoli však nyní, kdy není spojen s pozemkem, nejsou na něm činěny žádné úpravy, který by jej učinily nemobilním, není napojen ani na žádné sítě, žalobce ho nevyužívá a aktuálně vyžaduje interiérovou opravu, po jejímž provedení jej žalobce hodlá prodat. Mobilní dům je na kolech a lze jej z daného místa kdykoliv odvézt, takže se nejedná o stavbu, resp. výrobek plnící funkci stavby.

5. Dále žalobce žalovanému vytkl, že k jeho odvolacím námitkám, že mobilní dům neslouží jako stavba, nýbrž je určen k opravě a následnému prodeji, uvedl jen to, že i nevyužívaná stavba je stavbou, a že v rozporu s judikaturou označil jakýkoli mobilní dům umístěný kdekoliv za výrobek plnící funkci stavby, ač je nutné zkoumat, zda mobilní dům skutečně funkci stavby plní, nebo zda je v daném umístěn pouze jako uskladněná movitá věc, která není jako stavba využívána.

Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Předmětný mobilní dům označil za stavbu vyžadující ke svému umístění územní rozhodnutí nebo souhlas. Tvrzení žalobce, že jde o „mobilní stavbu dočasně uskladněnou na pozemku“, označil za liché vzhledem k délce řízení o odstranění stavby (více než rok a půl). Mobilní dům je podle žalovaného zakoupen u výrobce jako zhotovený zkompletovaný celek a následně umístěn na konkrétní pozemek, přičemž jej stavebník užívá jako klasickou stavbu vzniklou stavební činností. V okamžiku osazení na pozemku ztratí mobilní dům svou mobilitu a značně plnit funkci stavby s konkrétním účelem využití. Otázka užívání je podle žalovaného bezpředmětná, neboť nelze stavbu užívat dříve, než je povolena.

Replika žalobce

7. V replice žalobce poukázal na skutečnost, že předmětný mobilní dům nesplňuje podmínky, aby mohl být považován za výrobek plnící funkci stavby, které sám žalovaný označil za nezbytné, tj. není s pozemkem nijak (technicky ani funkčně) spojen a neslouží svému účelu, neboť jej žalobce jako stavbu neužívá. U výrobku, který může plnit funkci stavby, je podle žalobce nutné zkoumat, zda je skutečně jako stavba na konkrétním pozemku užíván (proto se také jmenuje výrobek plnící funkci stavby). Odstaví-li vlastník na zahradě karavan (de facto menší mobilní dům) z důvodu, že už není sezóna, chce ho prodat nebo ho nyní nebude používat, také se podle žalobce nejedná na daném pozemku o výrobek plnící funkci stavby a nevyžaduje se žádné povolení. Navíc by v takovém případě mělo být zcela lhostejno, po jakou dobu je takto karavan na pozemku umístěn. Naopak, osadí-li vlastník pozemku karavan na zahradu a užívá jej tam k bydlení či třeba k ubytování návštěv, pak již karavan funkci stavby plní a měl by mít příslušná povolení. Žalovaný podle žalobce zastává absurdní názor, že povolení vyžaduje jakékoliv odstavení karavanu kdekoliv.

C) Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Současně vycházel z právního názoru vysloveného NSS ve zrušovacím rozsudku, jímž je krajský soud podle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán. NSS krajskému soudu uložil, aby v dalším řízení na základě řádně uplatněných žalobních námitek a v jejich mezích přezkoumal zákonnost rozhodnutí žalovaného s tím, že dospěje-li k závěru, že právní posouzení případu nemá oporu v zákoně a související judikatuře, případně že skutkový stav nutný pro posouzení případu podle zákona vyžaduje zásadní doplnění nebo že rozhodnutí žalovaného neobsahuje dostatek důvodů pro zamítnutí žalobcova odvolání, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

9. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud ve věci bez jednání.

10. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že stavební úřad na podnět Agentury ochrany přírody a krajiny povedl dne 16. 11. 2022 kontrolní prohlídku staveb na pozemcích parc. č. X a XA v k. ú. X za účelem ověření, zda došlo k odstranění staveb podle rozhodnutí ze dne 6. 6. 2019, a dále za účelem zjištění, zda na uvedených pozemcích nejsou umístěny jiné nepovolené stavby. Zjistil přitom, že se na pozemku parc. č. X nachází mobilní dům W. G. 33, jehož vlastníkem je žalobce. Dne 13. 12. 2022 oznámil stavební úřad žalobci, že zahajuje řízení o nařízení odstranění stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, neboť dospěl k závěru, že je daný mobilní dům stavbou, k jejímuž umístění na dotčeném pozemku, tedy v nezastavěném území, vyžaduje stavební zákon územní rozhodnutí a stavební povolení nebo společné povolení, jež ale vydáno nebylo. Stavební úřad v oznámení také sdělil, že nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení může žalobce požádat o dodatečné povolení této stavby, nicméně současně důrazně upozornil, že již rozhodnutím ze dne 6. 6. 2019 bylo žalobci nařízeno tentýž mobilní dům odstranit ze sousedního pozemku parc. č. XA poté, co tato stavba nebyla pro nesplnění podmínek § 129 odst. 3 stavebního zákona dodatečně povolena. K tomu stavební úřad dodal, že na podstatě věci nic nemění ani to, že zatímco v roce 2019 byly k mobilnímu domu přistaveny terasy, v současné době je tento dům bez teras. Následně stavební úřad informoval žalobce o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí a stanovil mu lhůtu k vyjádření se k těmto podkladům. Žalobce sice do spisu nahlédl, avšak k věci se nevyjádřil. Stavební úřad poté rozhodnutím žalobci nařídil do dvou měsíců od právní moci rozhodnutí předmětný mobilní dům z pozemku parc. č. X odstranit

podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, tj. jako stavbu provedenou bez povolení. V odůvodnění rozhodnutí stavební úřad zopakoval skutečnosti sdělené žalobci již v oznámení o zahájení řízení, uvedl, že žalobce žádost o dodatečné povolení stavby nepodal, a tudíž byly splněny podmínky pro nařízení jejího odstranění.

11. Žalobce v odvolání uvedl, že mobilní dům umístil na pozemek z důvodu, že jej aktuálně nemá možnost umístit jinde, nicméně že neslouží jako stavba, je na pozemku umístěn bez přípojek a přístaveb a žalobce na něm provádí opravy nutné pro provozuschopnost a pro případný prodej, přičemž s ohledem na dodací lhůty komponentů z Anglie není schopen dokončit opravu v termínu. Dále uvedl, že proti umístění mobilního domu nic nenamítají ostatní spoluvlastníci pozemku ani vlastníci pozemků okolních, jedná se o objekt zcela neškodný pro životní prostředí a neprodukující žádné imise. Nařízení odstranění stavby označil za nepřiměřeně tvrdé opatření, a proto navrhl zrušení rozhodnutí stavebního úřadu, popřípadě dočasné povolení umístění mobilního domu na svém pozemku, či alespoň prodloužení doby k odstranění.

12. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že v postupu stavebního úřadu neshledal žádné pochybení. Námitky souhlasu spoluvlastníků a sousedů s umístěním stavby a absence imisí z předmětného mobilního domu označil žalovaný za relevantní až v řízení o dodatečném povolení stavby, o které však nebylo vlastníkem požádáno, námitku umístění předmětného mobilního domu na daný pozemek „z nouze“ (nemožnosti umístit jej jinam) za nevyvracející naplnění podmínek pro nařízení odstranění stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona a k námitkám, že předmětný mobilní dům neslouží jako stavba, je na pozemku umístěn bez přípojek a přístaveb a aktuálně jsou na něm prováděny opravy nutné k jeho provozuschopnosti pro případ prodeje, žalovaný uvedl, že i nevyužívaná stavba je stavbou, přičemž byl-li mobilní dům W. G. 33 vyroben jako výrobek plnící funkci stavby, pak je třeba k jeho umístění na pozemek třeba územní souhlas nebo rozhodnutí, přičemž nemůže záležet na tom, zda byl tento mobilní dům již napojen na zdroje energií apod., či zda se řeší jeho opravy.

13. Krajský soud předně uvádí, že v řízení o nařízení odstranění stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona *stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahrazující anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.* Stavební úřad tedy může uplatnit svou pravomoc podle citovaného ustanovení jen tehdy, dospěje-li k závěru, že se v obvodu jeho působnosti nachází *stavba*, že tato stavba nespadá pod tzv. volný režim, ani se na ni nevztahuje žádná z četných výjimek, nýbrž že podléhala ohlašovacím/povolovacím procesům podle stavebního zákona, avšak příslušné povolení vydáno nebylo, a současně zjistí, že tato stavba nebyla dodatečně povolena. Je-li zcela nepochybné, že určitý objekt je stavbou ve smyslu stavebního zákona, pak je úkol stavebního úřadu v odstraňovacím řízení poměrně jednoduchý, neboť mu zbývá jen odkazem na příslušné ustanovení stavebního zákona označit chybějící povolovací akt a konstatovat, že vlastník stavby nepožádal o její povolení ani dodatečně. Pokud však povaha posuzovaného objektu není zřejmá, či je dokonce vlastníkem objektu namítáno, že se o stavbu vůbec nejedná, a tudíž logicky nemůže být nařizováno jeho odstranění, je povinností stavebního úřadu přesvědčivě zdůvodnit svůj závěr, že se o stavbu jedná.

14. Stavbu přitom definoval stavební zákon v § 2 odst. 3 tak, že *stavbou se rozumí veškerá stavební díla, která vznikají stavební nebo montážní technologií, bez zřetele na jejich stavebně technické*

provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce, na účel využití a dobu trvání. Dočasná stavba je stavba, u které stavební úřad předem omezí dobu jejího trvání. Za stavbu se považuje také výrobek plnící funkci stavby. Stavba, která slouží reklamním účelům, je stavba pro reklamu.

15. Žalobce označil napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť v něm podle něj zdůvodnění závěru žalovaného, že je mobilní dům stavbou, schází.

16. Tento žalobní bod ale krajský soud nepovažuje za důvodný. Jak již uvedl v prvém rozsudku, je zrušení rozhodnutí správního orgánu pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů vyhrazeno nejzávažnějším případům, kdy pro absenci důvodů skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Takovou vadou však podle hodnocení krajského soudu napadené rozhodnutí netrpí. Ostatně, pokud by tomu tak bylo, zrušil by je podle 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. v rámci kasačního přezkumu již NSS. Žalovaný a před ním již stavební úřad uvedli ke stěžejní otázce, zda je předmětný mobilní dům stavbou, úvahu kusou, avšak přezkoumatelnou. Obě rozhodnutí správních orgánů totiž vychází z toho, že mobilní dům je *bez dalšího* výrobkem plnícím funkci stavby, a považuje se tedy za stavbu podle § 2 odst. 3 stavebního zákona, která vyžaduje pro své umístění územní rozhodnutí (viz str. 2 prvostupňového a str. 5 druhostupňového rozhodnutí). Žalovaný výslovně uvedl, že mobilní dům byl vyroben jako výrobek plnící funkci stavby, přičemž posouzení otázky, zda vyžaduje územní souhlas nebo územní rozhodnutí, nemůže podle něj záležet na tom, zda je, či není napojen na zdroje energií apod., či zda se řeší jeho opravy. Posledně uvedeným argumentem žalovaný současně reagoval i na odvolací námitky, že předmětný mobilní dům neslouží jako stavba (námitka č. 3) a je určen k prodeji (námitka č. 4), takže napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné ani pro žalobcem tvrzené nedostatečné vypořádání odvolacích námitek č. 3 a 4.

17. Důvodnou však shledal krajský soud námitku, že se žalovaný při posuzování otázky, zda je předmětný mobilní dům stavbou, resp. výrobkem plnícím funkci stavby, nezabýval všemi rozhodnými hledisky a nezohlednil závěry relevantní judikatury, v jejichž světle nemůže obstát jeho závěr, že mobilní dům je vždy a bez dalšího výrobkem plnícím funkci, vyžadující ke svému umístění povolovací akt stavebního úřadu.

18. Jak již uvedl krajský soud v předchozím rozsudku, soudy rozhodující ve správním soudnictví se povahou „mobilhausů“ z hlediska předpisů stavebního práva opakovaně zabývaly.

19. Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 5. 4. 2017, č. j. 62 A 152/2015-61, str. 4 a 5, uvedl: *„Při posouzení toho, zda je mobilní dům či maringotka výrobkem plnícím funkci stavby či přípojným vodidlem, bude třeba zkoumat, jakou funkci tento objekt umístěný na pozemku plní, zda je určen k užívání osobami (rekreaci či odpočinku) a zda jeho umístění vykazuje znaky dlouhodobosti či trvalosti. Záměru ponechat výrobek na pozemku dlouhodobě nebo trvale tak bude nasvědčovat např. umístění výrobku na tzv. podezdívku, vybudování přípojek inženýrských sítí; dalším vodítkem pak mohou být např. provedené terénní úpravy v okolí či vybudování podpůrných zařízení k zajištění účelu takovéto stavby (např. terasa, pergola, sklad nářadí či „suchá“ toaleta). (...) Obdobným příkladem mohou být tzv. mobilní domy. V okamžiku, kdy tento výrobek ztratí svoji mobilitu, tj. pokud záměrem jeho majitele je osadit jej na pozemek s tím, že má začít plnit jako svůj základní účel funkci stavby (např. pro bydlení, odpočinek či rekreaci), pak takový výrobek plně podléhá povolovacím režimům. Jiný komentář (srovnej Potěšil, L., Roztočil, A., Hrůšová, K., Lachmann, M.: Stavební zákon – komentář. 3. Aktualizace. Praha: C. H. Beck,*

3/2014) v této souvislosti vhodně doplňuje, že se v případě výrobků plnících funkci stavby jedná zejména o tzv. mobilheimy, kdy se používají objekty dovezené na místo, které slouží k bydlení, aniž by předtím nutně muselo dojít k montáži nebo jiné stavební činnosti. Důvodem připodobnění výrobků plnících funkci stavby ke klasickým stavbám je tak shodný následek, resp. účel jejich užívání".

20. Podrobně se k otázce, v jakém případě lze mobilní dům označit za výrobek plnící funkci stavby ve smyslu § 2 odst. 3 stavebního zákona, vyjádřil také Krajský soud v Hradci Králové, který v odst. 48 a násl. rozsudku ze dne 10. 6. 2021, č. j. 30 A 4/2021-57 uvedl: „*Podle názoru soudu je nejpodstatnějším charakteristickým znakem výrobku plnícího funkci stavby dle stavebního zákona to, jaký účel plní a dále sekundárně to, že se jedná o výrobek umístěný na určitém konkrétním místě trvale nebo dlouhodobě. To vychází z toho, že i stavba je věcí umisťovanou na pozemku trvale nebo alespoň dlouhodobě. (...) Je tak nutno odmítnout názor, podle něhož výrobkem plnícím funkci stavby nemůže být nemotorové vozidlo, resp. může jím být pouze v případě, přestane-li být přepravitelné po pozemních komunikacích. (...) Bude-li silniční vozidlo umístěno na pozemku trvale a bude trvale plnit určitou funkci vyhrazenou zpravidla jen stavbám (tj. např. bude sloužit k bydlení), bude umístění takového výrobku na pozemek podléhat povolovacím režimům dle stavebního zákona (srov. např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 12. 2010, č. j. 10 Ca 280/2008-78, č. 2394/2011 Sb. NSS). Jak uvádí Krajský soud v Brně ve svém rozsudku ze dne 27. 9. 2016, č. j. 29 A 53/2014-42, skutečnost, zda je předmětný výrobek umístěn na pozemku trvale či dlouhodobě anebo nikoliv, bude nutno zkoumat v každém případě individuálně podle konkrétních okolností, pokud osoba, která výrobek na pozemek umístila, svůj záměr výslovně stavebnímu úřadu nevyjeví. Záměru ponechat výrobek na pozemku dlouhodobě nebo trvale bude tak např. nasvědčovat umístění předmětného výrobku na podezdívku (po jeho sejmutí z podvozku), ale může se jednat i o vybudování přípojek sítí technického vybavení. Dalšími vodítky pak mohou být terénní úpravy provedené v souvislosti s umístěním předmětného výrobku, vybudování stálých přístupových cest k tomuto výrobku či vybudování dalších podpůrných zařízení k zajištění účelu předmětného výrobku (jako je např. pergola, sklad nářadí či suchá nastálo postavená toaleta). Ona dlouhodobost umístění byla judikaturně stanovena na 30 dní a déle (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2015, č. j. 3 As 218/2014-33).*"

21. Z citovaných judikaturních závěrů, s nimiž se krajský soud ztotožňuje, je zřejmé, že nemůže obstát strohý závěr žalovaného, že mobilní dům je vždy a bez dalšího výrobkem plnícím funkci stavby, prakticky z rozhodnutí jeho výrobce. Naopak, pro závěr, že konkrétní mobilní dům umístěný na konkrétním pozemku je výrobkem plnícím funkci stavby, musí svědčit konkrétní skutková zjištění o tom, zda tento mobilní dům vskutku funkci stavby plní, neboť důvodem přiblížení výrobků plnících funkci stavby ke klasickým stavbám je shodný následek, potažmo účel jejich užívání. Žalovaný však v posuzované věci žádná skutková zjištění neučinil, nezabýval se např. napojením předmětného mobilního domu na technickou infrastrukturu, to naopak nesprávně označil za nerozhodné, ani nezjišťoval a nehodnotil žádná další v judikatuře zmíněná klíčová hlediska (dlouhodobost, terénní úpravy a související podpůrná zařízení atp.).

D) Závěr a náklady řízení

22. Vzhledem k výše uvedenému krajský soud podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí, neboť právní posouzení věci žalovaným nemá oporu v zákoně a související judikatuře, a současně podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. a., neboť skutkový stav nutný pro posouzení věci vyžaduje zásadní doplnění. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vrací věc

žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný povinen v souladu s uvedeným judikaturními závěry vyložit, jaké skutkové okolnosti svědčí pro závěr, že předmětný mobilní dům je při svém umístění na předmětný pozemek výrobkem plnícím funkci stavby. Právním názorem soudu je žalovaný v dalším řízení vázán.

23. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky řízení soud rozhodl výrokem II. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že zavázal žalovaného nahradit procesně úspěšnému žalobci jím účelně vynaložené náklady, a to jak v řízení před krajským soudem, tak v řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

24. V řízení před krajským soudem spočívaly náklady řízení žalobce v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a za návrh na přiznání odkladného činku žaloby ve výši 1 000 Kč, a dále v nákladech na zastoupení žalobce advokátem, jež představuje odměna advokáta za učiněné úkony právní služby v podobě přípravy a převzetí zastoupení, sepisu žaloby a sepisu repliky podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2024 (neboť veškeré úkony právní služby v řízení před krajským soudem učinil advokát do 31. 12. 2024, viz § 15 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025), přičemž za každý úkon náleží zástupci žalobce odměna podle § 7 bodu 5 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu ve výši 3 100 Kč, tj. celkem 9 300 Kč, dále k nákladům zastoupení náleží paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, tj. celkem 900 Kč, a jelikož je zástupce žalobce plátcem DPH, je podle § 57 odst. 2 s. ř. s. součástí nákladů i částka odpovídající této dani ve výši 21 % z odměny a náhrad, tj. z částky 10 200 Kč, což činí 2 142 Kč.

25. V řízení o kasační stížnosti vynaložil žalobce 5 000 Kč na soudním poplatku, a dále náklady na právní zastoupení, jež představuje odměna advokáta za učiněné úkony právní služby v podobě sepisu kasační stížnosti a repliky podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025 (neboť oba úkony právní služby v řízení před NSS učinil advokát po 1. 1. 2025), takže za každý úkon náleží zástupci žalobce odměna podle § 7 bod 5 a § 9 odst. 5 advokátního tarifu ve výši 4 620 Kč, tj. celkem 9 240 Kč, dále paušální náhrada výdajů ve výši 450 Kč za každý úkon právní služby podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, tj. celkem 900 Kč, a dále DPH z odměny a náhrad podle § 57 odst. 2 s. ř. s. (z částky 10 140 Kč), tj. 2 129,40 Kč.

26. Celkové náklady žalobce tak činí 33 611,40 Kč (3 000 + 1 000 + 9 300 + 900 + 2 142 + 5 000 + 9 240 + 900 + 2 129,40). K zaplacení této částky stanovil soud žalovanému přiměřenou lhůtu 30 dnů od právní moci rozsudku a místo plnění určil soud podle § 64 s. ř. s. za použití § 149 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **nelze** podat kasační stížnost. To neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu či je-li namítáno nesprávné řešení otázky, která dosud nebyla Nejvyšším správním soudem řešena – v tom případě je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozsudku k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. A. V.

Olomouc 26. listopadu 2025

JUDr. Michal Jantoš v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. A. V.